

Evlilikte son karar kimin?

Ayşe Demircan: “Görücü usulü biriyle görüşmüş ve ileriki zamanda ona içindeki duyguları soran karşı tarafa sevdiğini söylemiş biri günah mı işlemiş olur? Bunu söylemenin mahzuru var mıdır?”

DOĞRU KARARDA AİLE İÇİ İSTİŞARE

Evlilik görüşmelerinde açık sözlü ve dürüst olmak esastır. Duygularımızı içimize saklar ve açık sözlü olmaz isek, verdiğimiz karardan karşı tarafı haberdar etmez isek, bundan mesul de oluruz. Çünkü bir görüşme yapılmışsa bunun menfi veya müspet bir neticesi olacaktır. İçimizde beliren menfi veya müspet bir karar vardır. Bu kararla ilgili olarak karşı tarafı açık yüreklilikle bilgilendirmek lazımdır. İçimizde endişeler varsa bu konuyu da açıkça konuşmalı ve ortada bırakmamalıdır. İşin ciddiyeti vardır.

Baştaki açık yürekliliğimiz evliliğimizin de düzgün kurulması için önemlidir. Müspet düşüncemiz varsa aile büyüklerimizle istişare etmeli, bir karar ve cevap oluşması için adım atmamızdır. Menfi düşüncemiz varsa da keza yine aile büyüklerimizle paylaşmaktan ve istişareden kaçınmamamızdır. Bu, evliliğe karar vermek durumunda olan şahsımızın hem en tabii hakkımız, hem görevimizdir. Cevap alma hakkı ise karşı tarafın en tabii hakkıdır. Bizimle fitrî bir muhabbet ve alakaya sahip olan ailemizin de bu kararda payının olması elbette haklarıdır. Dolayısıyla böyle bir kararda ne ailemizi dışarıda bırakalım, ne de ailemizden bir düşüncemizi kaçıralım. İkisi de caiz değildir. Caiz olan ailemizle açık yüreklilikle konuşmak ve neticeyi karşı tarafa fazla geciktirmeden bildirmektir.

SON KARAR KIZINDIR

Nitekim Peygamber Efendimiz (asm); “Dul kadın kendi rızası alınmadan nikâh olunmaz. Bakire kız da kendisinden izin istenmeden nikâh olunmaz.” Buyurdu.

Sahabeler:

“Yâ Resûlallah! Bakire kızın izni nasıl olur? Utanmaz mı?” diye sordular.

Allah Resûlü (asm):

“Onun sükûtu, izin sayılır.” Buyurdu.1

Hazret-i Âişe Vâlidemiz (ra) bildirmiştir:

Bir genç kız gelerek, “Babam beni sırf itibar kazanmak için kardeşinin oğluya evlendirmek istiyor. Hâlbuki ben istemiyorum.” Dedi.

Hazret-i Âişe (ra): “Resulullah (asm) gelinceye kadar bekle.” Dedi.

Resûlullah Efendimiz (asm) gelince, kızın babasına haber göndererek çağırttı ve kızının fikrini alıp almadığını sordu. Kız bu defa:

“Yâ Resûlallah! Ben babamın yaptığı işe karşı değilim. Fakat evlenme işinde kadınların da söz hakkı var mı, yok mu? Onu öğrenmek istedim.” Dedi.

Resûlullah (asm):

“Kız evlendirilirken fikri sorulur. Eğer sükût ederse, izin vermiş sayılır. Eğer istemezse, evlendirmek caiz değildir.”2 Buyurdu.

Demek, son karar hakkı kızıdır. Ancak bu karar tespit edilene kadar; ne kız, anne ve babayı kırmalıdır, ne de anne ve baba kızı düşüncelerinde yalnız bırakmalıdır. İki taraf da hiçbir zaman, sevgiyi, saygıyı, şefkati ve birbirini anlamayı ihmal etmeden bir karara ulaşmalıdır.

Karar karşı tarafa nezaket çerçevesinde bildirilmelidir.

Dipnotlar;

1- Müslim, Nikâh, 9

2- Nesâî, Nikâh, 36; İbn-i Mâce, Nikâh, 12